

JULIE
HEILAND

DIANA

KRÁLOVNA SRDCÍ

ROMÁN

DIANA

KRÁLOVNA SRDCÍ

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2021 by Ullstein Taschenbuch Verlag

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karel Mika, 2023
Cover © bürosüd, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3349-1 (pdf)

JULIE
HEILAND

DIANA
KRÁLOVNA SRDCÍ

přeložil Karel Mika

Autorská poznámka

Tento román se zakládá na pravdivých událostech, ale přesto se jedná o smyšlené vyprávění příběhu lady Diany. Ne všechny popisované scény se takto doopravdy odehrály. Některé události ve skutečnosti proběhly jinak nebo byly autorkou přizpůsobeny románu. Rovněž dialogy jsou z velké části smyšlené.

*„Všem krásným, citlivým, nekonvenčním, dobrosrdečným,
rebelujícím a vášnivým ženám po celém světě.
Ženám mimo kontrolu.
Vy všechny nosíte korunu.“*

Prolog

1996

Jak jiný byl Londýn pozdě večer, když se metropole po dlouhém dni zklidnila. Tu a tam osamělý hlouček. Mladí lidé na cestě do restaurace nebo do baru. Dáma, která šla vyvenčit svého psa. Obchodník, který si volal taxi. Před chvílí trochu sprchlo. Diana milovala zlatou záři pouličních lamp odrážející se na mokrému asfaltu a ten tichý ševel, když kolem její limuzíny projelo auto. Občas se zahleděla do protějších bytů, pozorovala lidi, kteří seděli u televize, cvičili, vařili nebo v otevřeném okně kouřili cigaretu. I v moderních mrakodrapech se ještě tu a tam svítilo. Ano, v těchto hodinách se Londýn stával kouzelným.

„Asi za dvě minuty tam budeme,“ řekl její šofér.

Diana mu poděkovala a opět se ponořila do svých myšlenek. Proč cítila na prsou takový tlak, když se už konečně osvobodila z řetězů posledních let? A jak mohlo něco, co tak krásně začalo, takhle moc bolet?

„*To je paradox přírody.*“ Asi tak nějak by na tuhle otázku odpověděl Charles.

Diana se pousmála. I proto ho kdysi milovala. Pro způsob, jakým se snažil racionálně vysvětlit i velké city.

Ukončit manželství století v malém soudním sále v Somerset House netrvalo ani tři minuty. Jaká ironie, že tato budova nestála ani tři kilometry od katedrály sv. Pavla, ve které tehdy v onen nezapomenutelný červencový den řekla princovi z Walesu své ano.

Hodně toho ještě bolelo, ale rány se pozvolna hojily. Že se jí nevyplní sen, věděla už dlouho, a i její život se v posledních letech zásadně změnil. Ale dnešní den za tím udělal definitivní tečku. A znamenal nový začátek.

Původně šla Diana jen na večeři se členy Anglického národního baletu. Ale nebyla to náhoda, že tato schůzka proběhla v ten samý den, kdy byl zpečetěn její rozvod s Charlesem. Chtěla ukázat světu, že i jako rozvedená žena může být šťastná a nebude se zašívát doma, zahořklá a frustrovaná. Oblečení si vybrala záměrně: vkusný kalhotový kostým, ve kterém působila elegantně a sebevědomě. Světlemodrá připomínala nekonečné letní nebe.

Vůz zastavil.

Dvě tři světla z kamer probleskla za tmavými skly auta.

„Ještě chvilku,“ řekla řidiči.

Nikdy si nezvykne na to, že musí sdílet svůj život s veřejností. Už se ale naučila využívat tisk pro své záměry. Vystoupila na levé straně limuzíny, aby si ji fotografové mohli lépe vyfotit. Její šťastný úsměv měl být na všech titulních stránkách.

Odevšad se to teď hemžilo záblesky světel. „Diano, jak se cítíte po rozvodu? Co máte nyní v plánu? Diano!“

Záměrně držela kabelku v levé ruce. Bylo tak vidět, že nemá pouze svůj snubní prsten, ale i ten zasnubní, posetý diamanty a safíry. Chtěla tímto způsobem světu připomenout sliby, které si s Charlesem dali v katedrále sv. Pavla.

Nikdy nezapomene na ten červencový den před šestnácti lety, kdy jako dvacetiletá nevěsta s nesmělým úsměvem ve snově rozvlněných bílých šatech přistupovala ke svému princovi, který ji očekával u oltáře.

Bylo jedno, co psali v novinách, bylo jedno, co říkali lidé, bylo jedno, co tvrdil Charles. Miloval ji, viděla mu to na očích. A ona

ho také milovala. Každou buňkou svého těla. A přes to všechno, co jí udělal, ho navždy bude nosit ve svém srdci. Tomu se už dávno přestala bránit, jen to zbytečně bolelo. Vždyť to byl otec jejích dětí. A ona toužila konečně najít klid. Proto si ho chtěla zapamatovat spíše jako toho zdrženlivého, melancholického mladíka, jakým byl při jejich prvním setkání.

ČÁST 1

1

1977

„Můžete se na mě spolehnout,“ řekl.

Jediná věta a za ní celý svět.

Přišel jednoho sobotního dopoledne. Sarah jeho návštěvu velkolepě ohlásila. „Drž se od něj během dne pryč,“ poručila Dianě. „Bud' ráda, že s ním budeš moct povečeřet. Jak to vůbec zase vypadáš?“

Diana měla na sobě bílé, neprůsvitné punčochy. K tomu černé body a hedvábnou šálu tenkou jako pírkó. Její baletní outfit.

Udělala by všechno pro to, aby mohla s princem a svou sestrou na projížďku na koni. Dokonce škemrala. Ale to Sarah pouze utvrdilo v tom, že její malá sestra je pro prince příliš dětinská. Diana tedy pro sebe a personál uvařila velkou porci mléčného pudinku, vlezla si s ním do postele ve svém pokoji a ztratila se v jednom z románů od Barbary Cartlandové.

„V jeho hlase znělo tolik něhy, že mu přitiskla tvář na rameno... Pak řekl: ‚Dnes v noci, má drahá, jsi pouze dítětem, ještě nejsi ženou, a proto bych chtěl být princem tvého srdce, stejně jako jsi ty královnou toho mého.‘

„Miluji tě,“ zašeptala a hlava jí spadla zpátky do měkkých polštářů.“

Diana se převálila na záda, položila si knihu *Bride to the King* na břicho a dala si ruku pod hlavu. „Jak to musí být krásné, být princeznou,“ povzdechla si. „Nemyslíte, paní Harmonyová?“

Paní Harmonyová byla růžové morče, které bylo součástí Dianiny obrovské rodiny plyšových zvířat, jež zabírala skoro celé čelo postele.

V románech Barbary Cartlandové byl život vždycky tak nádherně snadný. Hrdinky byly překrásné, jen trochu osamělé. Pak ale potkaly svou životní lásku, rozkvetly, a po pár dramatických vrcholech a pádech se ti dva konečně dali dohromady a zůstali šťastní až do konce svých dnů.

Nepodobá se její vlastní život také tak trochu červené knihovně? Nebo spíš nešťastné pohádce?

Chodbou jako vojenský povel pronikavě zazněl Rainin hlas. „Dávejte přece pozor! Je to komoda z georgiánského období! Víte vůbec, jak je cenná?“

Raine byla zlá macecha, která se právě hádala s domácím personálem. A Diana byla Popelka, šestnáctileté děvče, které vlastně mělo být chlapec. Po dvou dcerách si rodina Spencerových toužebně přála pokračovatele rodu. Místo toho spatřila světlo světa Diana. Trpké zklamání. To už nemohl napravit ani její malý bratr Charles, který se narodil o tři roky později. A tak se její rodiče čtyři roky nato rozvedli.

Diana vyskočila z postele a zamyšleně se zahleděla ven. „Úžasné,“ básnil často její otec, když při vyjíždkách na koni nechával svůj pohled bloumat dalekou, lehce kopcovitou zemědělskou krajinou. V podzimním světle zářily stromy rezavě červenou a žlutou barvou. Široko daleko nic než chaloupky a ovce.

„Jo, a tuhle strašnou malbu tamhle vzadu si můžete taky vzít do aukce.“

Od té doby, co si Dianin otec minulý rok vzal Raine za ženu, se ujala role paní domu. Všechno, co se jí dostalo pod ruku, prodala Raine v aukcích. Nábytek, který se již po generaci nacházel ve vlastnictví rodiny Spencerů, vyměnila za nablýskaný kýč. Diana

nenáviděla Raine z celého srdce – i když byla dcerou její nejoblíbenější spisovatelky Barbary Cartlandové. Jak jen to mohl otec svým dětem udělat, vzít si tuhle výstřední a směšnou ženu?

A už tu byl zase, ten pocit... jako by Dianino srdce svírala železná, studená pěst. Jako by na tomto světě neměla žádné místo. Zářivé barvy podzimu zmizely za šedým oparem, který stoupal z promrzlých polí, a palác ze 16. století se 121 pokoji se jí zdál neuvěřitelně velký, byl jako osamocený ostrov uprostřed ničeho.

Vždycky, když Dianu přepadl tenhle pocit, tak tančila. Protože když tančila, tak ze sebe setřásala veškerou zátěž. Rázem zapoměla na Raine, na své špatné školní známky, dokonce zapoměla i na to, že jí Sarah pod pohružkou smrti zakázala vycházet ze svého pokoje. Točila se v piruetách po nekonečně dlouhé chodbě, a jak byla rozjařená, vyplazovala jazyk na své předky, kteří na ni přísně shlíželi z obrazů na stěnách. Její matka Frances se v Althorp House nikdy necítila dobře, jak se jednou svěřila Dianě. „Je to tam jak v muzeu po skončení otvírací doby,“ řekla.

Nejraději tančila v působivém sále Wootton Hall. Jeho černobílá dlážděná podlaha připomínala šachovnici. Raine nejvíc nesnášela stepování kvůli hluku, který při něm Diana dělala.

Dianu vytrhl z myšlenek zvuk motoru. Bez dechu zlehka přistoupila k oknu. Přijely dva vozy. Černý jaguár a elegantní sporták. Vystoupil.

Diana pravidelně v televizi obdivovala jeho neohrožená dobrodružství na lyžařských svazích, jeho skoky padákem a úspěchy v pólu.

Jeho fotografie visela v jejím internátním pokoji nad stolkem se zrcadlem.

Asi ten nejnadanější svobodný muž na světě vystoupil před domem jejich rodičů z auta.

Sarah ho pozdravila koketní poklonou. „Vaše královská Výsosti.“

Vypadala dobře v těch těsně přiléhajících jezdeckých kalhotách a v žaketu, který zdůrazňoval její postavu, na listopad byl ale příliš tenký. Konečně jí bylo zase lépe. Před dvěma lety ji nečekaně

opustil přítel, od té doby toho moc nesnědla. Teď se jí ale vrátil dostatek sebevědomí, aby mohla pozvat prince z Walesu na lovecký výlet po okolí rodinné usedlosti.

Sarah přivedla prince na venkovský statek. Diana se rychle přesunula do sousední galerie.

„Počkejte prosím v hale,“ slyšela říkat Sarah. „Řeknu podkonímu, aby osedlal koně.“

Místo toho, aby se vrátila do svého pokoje, jak slíbila své sestře, Diana vyhlížela zpoza rohu. Pohled na prince ji magicky přitahoval.

Ve svém drahém tvídovém saku vypadal trochu jako urozený šlechtic z minulého století. Se zájmem si prohlížel malby, které zdobily stěny od podlahy až ke stropu a všechny zobrazovaly to samé: lov na lišky. Obrátil se k dalšímu uměleckému dílu, takže si Diana mohla prohlédnout i jeho profil. Věděla, že by měla co nejrychleji zmizet, ale něco jí v tom bránilo. Jak tam tak stál s rukou za zády před masivní olejomalbou, na které rytíř pronásledoval lišku, působil poněkud... osamoceně. Ztraceně. Dokonce smutně.

Najednou, jako by ucítil Dianinu přítomnost, otočil se k ní a pohlédl na ni.

Protože pohled jeho modrých očí Dianu zasáhl až do morku kostí, protože nevěděla, co má říct, a protože by ji Sarah zabila, neviděla jinou možnost než utéct. Spěchala nahoru po širokých schodech s červeným kobercem, každý krok vrzal hlasitěji než kdy předtím.

Možná by byla stačila utéct, kdyby si víc pospíšila.

Zadržel ji ovšem hlas. Hlas, který už stokrát slyšela v televizi nebo v rádiu, ale teď a tady zněl mnohem rozrušeněji, i když řekl jen jediné slovo: „Haló?“

„To jsem jen já,“ odpověděla. „Diana. Mladší sestra Sarah.“ Neopovážila se na něj pohlédnout, místo toho se dívala na své baletní boty – dokud si neuvědomila, že by před členem královské rodiny měla pokleknout. „Vaše královská Výsosti.“

Zlehka se usmál.

„Prosím, dělejte, jako bych tu vůbec nebyla.“

„Proč bych měl?“ zeptal se.

„To nesmím prozradit,“ odpověděla a lehce přitom naklonila hlavu.

„Ani když vám za to vrátím vaši šálu?“

Diana si zbůhdarma sáhla na krk, ačkoliv on už její šálu držel v rukou. Možná ji ztratila schválně, ale to by samozřejmě nikdy nepřiznala.

„Takže?“ řekl.

„Slíbíte mi, že to zůstane naším tajemstvím, když vám to řeknu?“

„Můžete se na mě spolehnout.“ A najednou už jeho pohled nebyl tak osamocený a smutný. Byl vřelý jako květinová louka na jaře, když zve do své měkké trávy. Jeho srdečný hlas a jasný pohled jeho očí ji uklidňovaly natolik, že ztratila veškeré zábrany.

„Musela jsem slíbit své sestře, že o sobě během dne nesmím dát vědět,“ přiznala. „Měla strach, abych vás nevyplašila.“

„Jak byste mě mohla vyplašit?“ zeptal se.

„Třeba tím, jak v galerii zkouším balet. Ale já tancuju ráda. Nebo ve vstupní hale. Nebo venku na hradbách.“ Aby to dokázala, udělala piruetu, což ho přinutilo k úsměvu. „Tancujete rád, sire?“

„Když slyším rytmickou hudbu, sotva se dokážu udržet,“ odpověděl. „Jen si bohužel nemohu dovolit tancovat na hradbách.“

„Měl byste to někdy zkusit. Je to báječné.“

Podívali se na sebe, a najednou si uvědomila všechny své nedostatky. Jak dětinsky na něj musela působit v punčochách a body, s červenými tvářemi.

„Trénuji kvůli školnímu představení,“ rychle vysvětlila. „Uvádíme jedno Shakespearovo dílo.“

„Shakespeare je jedním z mých oblíbených dramatiků. A hraní divadla mě také odjakživa zajímalo.“

„Vážně?“

Najednou se shrbil a udělal hrůzostrašnou grimasu. „A protože jako milenec nemohu zkrátit tyto krásně výmluvné dny, jsem ochoten

stát se padouchem!“ zarecitoval a s úsměvem přidal vysvětlení: „Jednou jsem ve školním divadle hrál vévodu z Gloucesteru, znetvořeného následníka trůnu z 15. století. Možná bych se měl zamyslet, proč dal tuhle roli režisér právě mně.“

Diana byla zcela okouzlená, jak si sám ze sebe dělal legraci, a smála se s rukou před ústy.

„Jaká hra to bude?“ zeptal se.

„*Romeo a Julie*.“

„A určitě hrajete Julii.“

Dvořil se jí? Nebo byl jen slušný? Diana neměla s muži žádné zkušenosti. Ale cítila chvění v břiše a byla slabá v kolenou.

„Ne, nerada jsem ve středu pozornosti,“ přiznala. „V představeních účinkuji jen tehdy, když nemusím nic říkat. Obdivuji vás za to, jak suverénně vystupujete na veřejnosti. Působíte vždy tak sebevědomě a vyrovnaně. Zdá se, jako byste nikdy neměl strach.“ Diana myslela na skok padákem a riskantní sjezdy a jeho kariéru hráče póla. Byl perfektní kombinací akčního hrdiny a prince.

„Inu, je to strach, co určuje hranice. A když někdo vyroste prakticky pod dohledem médií, naučí se nebát se, protože mu nic jiného nezbyvá,“ řekl rozhodně a rozhlédl se kolem sebe. „Toto je tedy ta slavná galerie Althorp House, kterou jsou všichni unesení?“

Diana přikývla.

Popošel k ní o dva schody blíž a podal jí její hedvábnou šálu. Ale když si ji chtěla vzít, on ji stále pevně držel. „Možná byste měla chuť mi po večeri galerii ukázat?“

Velmi ráda, chtěla říct, ale už k tomu nedošlo, protože v místnosti náhle stála její sestra. Jak ji Diana mohla neslyšet, když podpatky jejích jezdeckých bot na podlaze tak nahlas klapají? „Tady jste, sire. Koně...“ Sarah zmizel úsměv z tváře, když uviděla Dianu. „To jsem si mohla myslet.“ Směrem k princovi řekla: „Odpusťte, pokud se moje malá sestra vnucovala. Občas neví, že jsou určité meze. Myslí si, že je něco extra, proto jí také říkáme ,vévodkyně‘.“

„Nemyslím si, že jsem něco extra!“

„Nechtěla sis na pokoji číst jeden z těch milostných románů?“

Diana svou sestru zbožňovala a zároveň k ní chovala obrovský respekt. Proto byla sama překvapená, když pyšně vystrčila bradu. „Princ mě poprosil, abych mu ukázala galerii.“

2

Když Diana v neděli večer stoupala po schodech ke své ložnici v dívčím internátu West Heath v Kentu, měla trochu pocit, že se vznáší.

Když bude počet schodů sudý, pak to znamená, že na mě princ Charles myslí.

Nebo si to všechno jen vysnila?

Dvaadvacet schodů. Diana se usmála.

Bez zaklepání vstoupila do místnosti. Carolyn seděla v tureckém sedu na posteli a byla obklopená sladkostmi. „Tři tabulky čokolády, balení gumových medvídků a dvě balení těchhle neuvěřitelně dobrých pralinek,“ počítala.

„Co to tam děláš?“ Dianina tvář se rozzářila ještě více.

„Můžeme tomu říkat inventura. Jestli jsou ty drahé pralinky od mé matky, znamená to, že mě má radši než můj otec?“ Carolyn předstírala, že o tom vážně přemýšlí, načež otevřela balení gumových medvídků. „Buďto mě chtějí rodiče vykrmit, nebo si vážně myslí, že mi jejich rozvodová válka neublíží, když v sobě budu mít dostatek čokolády.“

Třeba to byla jen náhoda, že dali Carolyn do ložnice k Dianě. Možná si ale nějaký pedagog myslel, že se k sobě budou dobře

hodit, když to byly jediné dvě děti rozvádějících se rodičů v celém internátu. Od té doby, co se s Carolyn spřátelila, už se Diana mezi spolužáky necítila jako mimozemšťan. Carolyn věděla, jaké to je, být neustále mezi dvěma frontami a dostávat obrovské množství dárků, jako by si tím rodiče mohli koupit lásku svého dítěte.

„Mnohem důležitější je ale otázka, proč se ty usmíváš jako měsíček,“ řekla Carolyn a pohlédla na Dianu přimhouřenýma očima, jako by jí zkoušela číst myšlenky.

„Potkala jsem ho!“ vykřikla Diana, otočila se dokola a hodila přitom svou malou kabelku na postel. „Konečně jsem *ho* potkala!“

Carolyn vyvalila oči. „*Jeho?* Neříkej!“

Pohled jí padl na fotografii, kterou dívky, opojené cukrem, jednou večer vystříhly z časopisu a nalepily nad bíle lakovaný stůl se zrcadlem. Na fotce byl pyšný princ Charles po hře póla na cválajícím koni s pálkou zvednutou jako kopí. Byl to neobyčejně mužný a hrdinský snímek. Pod ním stály dvě zarámované fotografie Dianiných křečků Mufíka a Pufíka.

Carolyn tomu nemohla uvěřit. „Opravdu jsi potkala prince Charlese?“

„Ano, konečně! Stál přímo přede mnou!“ Diana si lehla vedle Carolyn na jejich postel, která nemohla být díky svému bílému podstavci s kudrlinkami pohádkovější. Závěsy, ložní prádlo, dokonce i tapety byly květované. „*Chráníme vaše dcery!*“ sliboval internát West Heath rodičům. „*Tady neuslyšíte rokenrol, sukně jsou zde až pod kolena a děvčata se tu naučí, jak svému budoucímu choti připravit cordon bleu!*“

„A při večeři jsme seděli u stejného stolu. Dýchali jsme stejný vzduch! On... nedokážu ani popsat, jak to bylo skvělé. Vyzařuje z něj prostě něco zvláštního!“

„Můžu ti říct přesně, co z něj vyzařuje,“ suše utrousila Carolyn. „Totiž to, že je to budoucí král Velké Británie.“

„Tím to není...“ řekla Diana. „Ve skutečnosti je ještě působivější než na fotkách ve všech těch časopisech a novinách. Prostě všechno je na něm krásné!“

„I jeho odstávající uši?“

„Jsou to perfektní odstávající uši,“ vzdychla Diana. Carolyn jí do ruky vtiskla balení gumových medvídků.

„Ještě jednou od začátku: Kde jsi ho vlastně potkala?“ zeptala se Carolyn, vyskočila z postele a zmizela pod ní.

Diana kamarádce vyprávěla, že Sarah prince pozvala na lovecký víkend. „Chtěl, abych mu ukázala galerii, ale Sarah mi to zadržela. Řekla, že to je její host, takže ho galerií samozřejmě provede ona.“

„A tys jí to dovolila?“

„Co jsem asi měla dělat? Ale nemohla jsem si pomoci a řekla jsem: ‚Tak vám alespoň ukážu, kde jsou vypínače.‘“

Zpod postele se ozval chichot. „To má za to! Ale nic si z toho nedělej. Sarah má jen strach, že by se princ mohl zajímat spíš o tebe. Ví dobře, jak jsi hezká. Nebude to tak dlouho trvat, než zamotáš hlavu všem chlapům ve svém okolí.“

Diana se postavila, zaklonila hlavu a pozorovala se v zrcadle. V porovnání se svými krásnými, talentovanými a vtipnými sestrami si připadala jako ošklivé káčátko.

„Nekoukej tak.“ Carolyn se objevila se stohem časopisů, které schovávala pod postelí. „Jen se na sebe podívej! Ve tvých modrých očích se rozpustí všechna srdce. Můj bože, co bych dala za tvou broskvovou pleť! A pořád máš tyhle červené tváře, jako bys právě přišla z procházky.“ S povzdechem se opět ztratila pod postelí. „Poslouchala jsi je aspoň tajně, když mu Sarah ukazovala galerii?“

Diana se musela usmát. „Samozřejmě! Ach, Carolyn... On je tak vzdělaný! Znal každého umělce v galerii! Věděl, který obraz je od toho... Van Dycka, nebo jak se jmenuje.“

„No jasně, je přeci o třináct let starší než ty. Můj táta ví taky hodně věcí.“

„Ale ve srovnání s ním jsem hloupá jak husa. Mám příšerné známky.“

Diana nebyla tak pilná jako její sestra Jane nebo tak cílevědomá jako Sarah. Místo toho, aby trávila dny ve vydýchané učebně, raději

se účastnila školních výletů do parku Darenth, kde je nemocnice pro duševně a tělesně postižené.

Carolyn položila na postel další stoh časopisů. Naléhavě pohlédla na Dianu. „Že jsou tvoje známky špatné, neznamená, že jsi hloupá. Jsi prostě jenom líná. Zato jsi vyhrála plno cen v plavání a stepování.“

„Co to asi znamená?“

„Hodně! To znamená, že – pokud ti o něco jde – dokážeš být ambiciózní. Kromě toho neznám nikoho, kdo umí jednat s lidmi tak hezky jako ty.“ Carolyn se posadila na konec postele, vzala si jeden z časopisů a začala v něm listovat, jako by hledala něco konkrétního. „Jsou teď Sarah a princ spolu?“

Dianin zasněný úsměv se rozplynul. „Nevím. Nevypadali tak. Sice spolu flirtovali, ale nevypadali zamilovaně. Rozhodně ne Charles. Vypadal spíš...“ Diana pokrčila rameny, „... smutně.“

„Smutně? Princ Charles rozhodně nijak nesmutní. Neřekl posledně jeho strašně oblíbený prastrýc lord Mountbatten v jednom rozhovoru, že jeho synovec není zaneprázdňený ničím jiným než skákáním z jedné postele do druhé?“

„I kdyby, muži se můžou změnit,“ řekla Diana nepřesvědčivě, protože ve skutečnosti nevěděla o mužích vůbec nic. „Co to tam vlastně děláš?“

„Jsem o krok před tebou a hledám,“ zamumlala Carolyn a dál soustředěně listovala v časopisu a přelétávala nadpisy jako „*Skandál skupiny Rolling Stones: Keith Richards zadržen kvůli drogám*“ nebo „*Mamma Mia! ABBA nadchla na svém světovém turné!*“. Občas, když byla odpoledne na internátu příliš dlouhá, trávil Diana a Carolyn čas v jedné z postelí a četly si v bulváru. „Věděla jsem, že jednou budu ráda, že jsem si ty časopisy nechala. Tady je tahle... jak že se to jmenuje?“

„Fiona Watsonová?“ řekla Diana.

„Ne... Ta byla přece tak hloupá, že nechala zveřejnit oplzlou sérii fotek v jednom z těch časopisů pro pány.“

„Pravda. A co princezna lucemburská?“

„Zapomeň. Ta je římskokatolického vyznání. Tu si ani nesmí vzít, zákon to nedovoluje. V úvahu přichází jen protestantská nevěsta. Tady!“ Carolyn ukázala na fotku. Na ní stál princ oblečený na pólo s jakousi poněkud drsnou kráskou před stromem, v jehož kmeni byly vyryté iniciály. Nevypadala, že by si dělala příliš těžkou hlavu z módy, měla na sobě jednoduché červené tričko a ruce v kapsách.

„Camilla Parker-Bowlesová,“ řekla Carolyn.

„Oni jsou přeci jen přátelé,“ řekla Diana. „Není vdaná? Myslím, že už má dokonce i děti!“

„No a? Charlesův strýc Eduard VII. se taky zamiloval do vdané ženy a uvrhl královský palác do krize. Kromě toho není žádné tajemství, že ani Camillin manžel, ani ona sama neberou věrnost moc vážně. A to bude právě jádro pudla: Camilla už nasbírala nějaké zkušenosti a stačila se vyřádit. Královská rodina si ale pro prince přeje děvče, které není jen mladé a hezké, ale také protestantské, urozeného původu a panenštější než Panna Marie. Nezajímá je fakt, že žijeme v roce 1977, kdy ženy už nenosí podprsenky a protancovávají noci na koncertech Rolling Stones! Královská rodina hledá pro následníka trůnu pohádkovou princeznu.“

Diana znovu pohlédla do zrcadla.

3

1979

O svých osmnáctých narozeninách se Diana postarala o rozruch. Během odpoledního po jídání moučnicku oznámila, že se chce se svými kamarádkami přestěhovat z internátu do Londýna.

„Nepřichází v úvahu!“ zakřičel Johnie Spencer, položil ubrousek na talíř a prohlásil diskuzi a po jídání moučnicku za uzavřené. Diana tušila, že reagoval tak kategoricky, protože dvakrát propadla u všech pěti závěrečných zkoušek a on se obával, že skončí na ulici, když na ni nebude moct dohlížet. Ale pak ji napadlo, že tak kvapně zaklapl slunečník, aby schoval slzy v očích. Měl strach, že nakonec ztratí i Dianu? Od té doby, co Jane a Sarah bydlely v Londýně, už je tak často nevidal.

Nakonec se skřípěním zubů souhlasil. Možná mu bylo jasné, že se Diana v Althorpu už necítí jako doma, teď když se o všechno v paláci stará Raine. A možná ho k tomu Raine také přiměla, aby se Diany konečně zbavila.

Společně s Carolyn, Virginíí a Annou se Diana nastěhovala do panského apartmá v Jižním Kensingtonu, které patřilo její matce. Obytný komplex měl mahagonové obložení a byla tu dokonce společensky prospěšná zahrada. Spojenými silami zařídily apartmá v jednoduchém venkovském stylu a stěny vymalovaly pastelovými

barvami. Diana nastoupila jako učitelka ve školce, aby si vydělala trochu peněz. Jak moc ji to bavilo, točit se okolo malých dětí! Děti si na nic nehrají a řeknou vždycky popravdě, co si myslí. Večer, když Diana přicházela domů, jako první zapnula gramofon. Někdy vařila spolu s kamarádkami to, co se naučily v nudných kurzech vaření. Dianu na ně přihlásili její rodiče. Slušné děvče muselo přece vědět, jak se připravuje rostbíf a yorkshirský pudink. Diana kurzy nesnášela a také nemohla vystát ostatní děvčata se sametovými stužkami do vlasů a s těmi jejich falešnými úsměvy. Kromě toho ji neustále napomínali za to, že strká prsty do hrnců s omáčkami.

Diana se se svými kamarádkami stravovala skoro výhradně čokoládou a cornflaky. Často z legrace volaly pod bláznivými jmény lidem z telefonního seznamu. Ale většinou odpočívaly na gauči, dívaly se na romantické komedie jako *Pomáda* nebo *Horečka sobotní noci* a nechaly se unášet Johnem Travoltou, zatímco venku začínal podzim a zanedlouho padaly i první sněhové vločky. Občas chodily ven; dívky s otevřenými srdci prožívaly dramata, která s sebou nesou první lásky. I Diana měla ctitele, s jedním si dokonce párkrát vyšla. Ale pokaždé se snažila dát najevo, že vlastně nemá zájem.

A přece i ona nabídla své srdce, a to Londýnu. Diana milovala, když se mohla ponořit do davu lidí, do znělého šumu tolika různých hlasů, pouliční hudby nebo hučení autobusů, které vezly turisty k Big Benu nebo Buckinghamskému paláci. Milovala vánočně vyzdobené výlohy s nejnovější módou. Nebo klouzání svých plochých podrážek po dlažebních kostkách. Tu vydatný zápach ryb a hranolek na trhu, tamhle příjemný vánek z parfumerie, o kousek dál neodolatelná vůně z čajovny smíchaná se sladkostí koláčků, marmelády a husté smetany. Diana dokonce milovala i přeplněné metro či koncert klaksonů, když stála s matčíným červeným žihadlem v londýnské zácpi.

Čas letěl, sniř roztál, v předzahrádce rozkvetly první květiny a Diana si konečně mohla hrát s malými dětmi ze školky na zahradě. Ještě nikdy se necítila tak volně, tak lehce.

Zvykla si chodit brzy spát. Vzala si pyžamo, uvelebila se v posteli a prolistovala několik časopisů.

Jednoho pátečního večera zaklepala na její dveře Carolyn. „Chceme se jít ještě napít. Otevřeli nový bar. Půjdeš s námi?“

„Příště.“

Carolyn se opřela o rám dveří a zkrřížila ruce.

„Copak je?“ zeptala se Diana, když ji Carolyn nepřestávala sledovat.

„Máš tolik ctitelů, ale všechny pouštíš k vodě. Prostě nechápu, proč se tak... Já nevím...“

Diana sklopila časopis. „Co dělám?“

„Občas mám ten pocit, jako by ses... schovávala.“

Diana se zasmála. „Schovávala? Protože si večer radši čtu?“

Carolyn se zamračila. Chtěla se otočit, nakonec ale ještě řekla: „Je to kvůli princovi?“

„Co tím myslíš?“

„Myslíš ještě na Charlese?“

„Ne!“

„Listuješ každým časopisem, který se ti dostane do ruky, a hledáš ho.“

Diana si ráda prohlížela jeho fotky a zjišťovala nové detaily, jako například že jeho tváře byly často stejně červené jako ty její nebo jak perfektně byl vždy učesaný. Nejraději se dívala na jeho televizní rozhovory a naslouchala jeho hlubokému, příjemnému hlasu. Volil svá slova s rozmyslem, a aby jim dodal na síle, často během řeči zkrřížil ruce nebo gestikuloval pravým ukazováčkem.

Přesto své kamarádce řekla: „Nemyslím na něj. Nemám ani tušení, co se děje v jeho životě.“

„Vážně ne?“ Carolyn se posadila na konec Dianiny postele. „Nechodí zrovna s tou Sabrinou Guinnessovou?“

„Ach, už nějakou dobu ne. Jeho rodičům byla asi trnem v oku, protože doprovázela Rolling Stones a měla aféru s Mickem Jaggerem. Kromě toho chodila taky s Jackem Nicholsonem a Rodem Stewartem.“

„No jo, pravda. Já taky vlastně myslela Annu Wallaceovou...“

„Rozešli se.“

I nejasné techtle mechtle Dianiny sestry Sarah s princem vzaly zasně, poté co Sarah v jednom rozhovoru se dvěma bulvárními reportéry prohlásila, že není do následníka trůnu zamilovaná.

Carolyn pozdvihla obočí. „Ta deska, co hraje... Nejsou to Three Degrees?“

„No a?“

„To je přece ta kapela, která hrála na Charlesových třicátých narozeninách, jak jsi vyprávěla. Vážně, důkazů proti tobě je nespočet.“

Diana sotva dokázala vstřebat to štěstí, když obdržela pozvánku na Charlesovy třicáté narozeniny. Jejich setkání v Althorp House proběhlo už před rokem. Sarah se to samozřejmě vůbec nelíbilo. „Proč tě pozval taky?“

Diana pokrčila rameny. „Nevím. Ale vážně bych tam moc ráda šla.“

„No dobře, pro mě za mě,“ řekla Sarah povýšeně.

Ale bez ohledu na chutné jednohubky a kapelu Three Degrees, na jejíž živou rockovou muziku si skvěle zatancovala, byl pro ni večírek propadákem. Charles byl po celou dobu obklopený jen kráskami s tvářemi jako z reklamních plakátů na perlové náhrdelníky a parfémy. Kromě „všechno nejlepší k narozeninám“ si s princem nevyměnila jediné slovo, a nakonec jela domů neskutečně zklamaná. Proč prostě nešla k němu a nevyzvala ho k tanci? Následující dva dny proležela v posteli a neměla na nic chuť. To píchání na hrudi, ten pocit, že zklamala, už nikdy nechtěla zažít.

„Jdeš, Carolyne?“ volala Virginia. „Kluci už čekají dole.“

„Obávám se, že musíš jít,“ řekla Diana a usmála se.

„Ještě jednou ti to nechám projít. Ale příště už se z toho nevykroutíš. Slíbíš mi, že dáš Jamesovi Gilbeymu šanci? Je tebou totiž okouzlený.“

„Slibuju,“ odpověděla Diana.

„Dobře. Protože já prostě nechápu, jak se můžeš takhle zapírat před světem.“

Diana to pochopila, teprve když ho znovu uviděla jednoho červencového víkendu roku 1980. Svého prince. Jeden z kluků z londýnské party, Philip de Pass, pozval Dianu na víkend do bydliště svých rodičů v New Grove. Na hru póla. „Bude tam i princ,“ řekl jen tak mimochodem.

Diana se opírala o bíle nalakovaný dřevěný plot, který ohraničoval hřiště. Ve svých žlutých kalhotách s lacem a volném pleteném kabátku se nehodila k dámám v elegantních koktejlových šatech s extravagantními klobouky. Zatímco koně cválali po velké travnaté ploše, v pavilonu se připíjelo šampaňským. A zatímco jezdci velmi soustředěně hráli, smálo se a klábosilo u jednohubek. Diana chtěla v obličeji cítit slunce, čerstvou trávu a půdu rozrytou dusotem kopyt. Chtěla slyšet povyk jezdců a supění koní, ne cinkání sklenic na šampaňské. Ještě nikdy předtím se jí pólo nezdálo tak fascinující, a to i přesto, že ani nevěděla, jaké je skóre. Oči měla jen pro Charlese. Pro napětí jeho těla. Sílu jeho pohybů. Jak levou rukou popoháněl koně, v pravé držel pátku, napřáhl a – lidé jásalí! Trefa! Diana poskakovala radostí stejně jako její srdce.

Sotva Charles opustil hřiště, už byl obklopený novináři. Slušně a zdvořile mluvil a odpovídal. Zdálo se, že se mu ta pozornost líbí.

Diana vzdychla a povytáhla si rukávy pleteného kabátku nad zápěstí. Bylo to jako na večírku k jeho třicátým narozeninám. S Carolyn strávila před zrcadlem celé hodiny a přemýšlela, co si vzít na sebe. A nakonec si jí princ sotva všiml.

Teď se jí nabízela druhá příležitost. Během následujícího barbecue se Charles nenápadně oddělil od davu a položil se na balík slámy, který ležel kousek stranou. Pravděpodobně chtěl v klidu rozjímat, ale stejně by netrvalo ani dvě minuty, než by ho opět někdo našel. Byla to její šance.

Nechat si ji utéct by si Diana neodpustila.

Ale co když si na ni už vůbec nevzpomene?

A pak stála před ním. „Vaše královská Výsosti,“ řekla a uklonila se. Srdce jí bilo tak silně a hlasitě, že sotva slyšela svůj hlas. „Vypadal

jste tak osaměle, tak jsem si řekla, že vám budu dělat společnost," pokračovala.

„Doufal jsem, že tu někoho potkám," odpověděl a zněl vyčerpáně, „ale moje doufání se nevyplnilo.“

Charles si ji prohlédl. Zkoumal ji od hlavy k patě. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale nic z toho nebylo.

„Diana," řekla statečně. „Jsem sestra Sarah Spencerové. Poznali jsme se asi před třemi roky, když jste nás navštívil v Althorpu. Pozval jste mě na vaše narozeniny.“

„Já vím," odpověděl. „Vy... nějak jste se změnila.“

Už několikrát kamarádky Dianě řekly, že od té doby, co žije v Londýně, rozkvetla. Ale když se Diana podívala do zrcadla, nedokázala spatřit to, co měla děvčata na mysli. Viděla jen, že jejím modrým očím chybí šťastná jiskra. A jak se stydí za své neustále se červenající tváře.

„Od té doby, kdy jsme se naposledy viděli, uběhlo také mnoho času," řekla Diana. „Hodně se toho stalo. Bydlím teď v Londýně. A obě moje sestry se vdaly. Manžel Jane je Robert Fellowes, on je...“

„... zastupující osobní sekretář mé matky," dokončil větu za ni. „Milý muž.“

„A váš prastrýc lord Mountbatten zemřel," řekla po chvilce mlčení. „Upřímnou soustrast.“

Lord Mountbatten přišel o život při atentátu irské teroristické organizace IRA. Právě doplul do přístavu se svým rybářským člunem, když byla dálkovým ovládním odpálena bomba schovaná na palubě. Jeho čtrnáctiletý vnuk Nicholas Knatchbull, Charlesův kmotřenec, a patnáctiletý lodmistr Paul Maxwell byli také na místě mrtví.

Kam až Dianina paměť sahala, otrásala se Velká Británie nábožensky motivovaným násilím mezi irskými katolíky a protestanty. Katolíci toužili po jednotě nezávislé republiky Irska, v němž tvořili většinu, a Severního Irska, kde měli většinu protestanti. Po rozdělení ostrova britskou vládou v roce 1922 zbylo ve Spojeném království šest hrabství.

Charles se snažil skrýt bolest, kterou cítil, ale jeho oči nemohly Dianu oklamat. „Děkuji,“ řekl.

Možná by bylo lepší změnit téma. Diana ho nechtěla trápit. Ale bylo jí ho tak líto. Velmi dobře si vzpomínala, jak osaměle se cítila, když zemřela její nadevše milovaná babička, komtesa Spencerová. Tolik lidí jí potrášlo rukou a popřálo upřímnou soustrast, ale nikdo ji neobjal a prostě jen nedržel v náručí.

Proto pokračovala: „Sarah vyprávěla, že vám byl váš prastrýc velmi blízký.“

Kývl. „Ano. Byl pro mě jako otec.“

Diana se odvážila posadit vedle něj.

Charles chvíli váhal a pak pokračoval ve vyprávění: „Byl jsem zrovna na rybářské dovolené na Islandu, uprostřed ničeho, když jsem tu zprávu obdržel.“

„Muselo to pro vás být strašné. Působil jste hodně smutně, když jste kráčet kostelem v čele pohřebního průvodu. To mě velmi zasáhlo.“

Pohlédl na ni a něco v jeho pohledu jí říkalo, že by měla pokračovat. „Krvácelo mi srdce, když jsem vás tam tak viděla.“

„Přitom jsem se snažil, aby můj smutek nebyl tak očividný. Kdybych byl plakal, vysvětlil by si to můj otec jako další důkaz mého slabého charakteru. Se strýčkem Dickiem jsem mohl zcela otevřeně mluvit o všem a nemusel jsem mít strach, že mě odsoudí nebo se mi vysměje.“

Na chvíli mezi nimi zavládlo ticho. Diana položila ruku na jeho zaťatou pěst. Charles pohlédl nejprve na její ruku a pak do jejích očí.

„Musíte být příšerně osamělý. Často na vás myslím.“ Diana cítila, jak se jí rozhořely tváře.

„Myslím, že to jsme všichni.“

Usmál se, jako by z něj něco spadlo. Byl to úplně jiný úsměv než ten, který ještě před chvílí rozdával žurnalistům. Uchopil přívěsek jejího řetízku a zamyšleně si ho prohlížel. Bylo to zlaté D, které jí daly kamarádky k narozeninám. „Diano,“ řekl a přiblížil se k ní obličejem, skoro jako by ji chtěl políbit. Vnímala jen tlukot svého srdce.

„Sire.“

„Musíte zpátky do Londýna? Rád bych vás svezl ve svém voze.“

Diana se začervenala. „To je moc milé. Jste pravý gentleman.“

„Princ,“ opravil ji.

„Princ,“ zopakovala s omluvným úsměvem a zvedla se z balíku slámy. „Možná příště.“

Jak moc by si užila divokou jízdu s Charlesem v jeho rychlém sportáku, nemohl si ale myslet, že je tak lehce k mání. Diana nestála jen o jednu noc v královských komnatách. Chtěla víc. Chtěla srdce prince z Walesu.

„Bude nějaké příště?“ zeptal se a také se postavil.

„Když budete chtít...“

„Kde vás seženu?“

„Jste budoucí král,“ řekla Diana, hluboce se uklonila a s úctou na něj pohlédla. Pootevřel ústa, oči mu ztmavly. Zdálo se, že se mu líbí její pokora. „Jsem si jistá, že nějaký způsob najdete,“ řekla a odešla. Ovšem ne bez toho, aby po něm hodila posledním ko-
ketním pohledem.

4

Ještě nikdy nezažila něco tak trýznivého, jako je čekání na něco, o čem vůbec nevěděla, jestli to přijde, a co si tak toužebně přála. Ještě nikdy se Diana necítila tak unavená, slabá a bez radosti. Ještě nikdy nebyl týden tak nekonečný. Proč se jí princ Charles neozval? Vnucovala se po té hře póla až moc? Nebyla dostatečně hezká? Nebo to příliš zkomplikovala, když mu nedala své telefonní číslo? Samozřejmě, byla přece tak hloupá! Chtěla působit záhadně a tím hned na začátku všechno zkazila. Přitom věděla, že zjistit si její číslo pro něj není žádný problém.

Diana příliš dlouho neváhala, když se jí její sestra Jane zeptala, jestli by neměla chuť strávit s ní a jejím manželem Robertem několik dní v útulné chatě v Balmoralu. Jane právě porodila své první dítě a Diana byla do malé Laury úplně zblázněná. Trocha odstupu ode všeho jí mohla jen prospět.

Druhé ráno svého pobytu seděla Diana na širokém okenním parapetu a pozorovala Jane, jak kojí malou Lauru. Robert uvařil své ženě čaj, postavil ho před ni na stůl a přilil do něj trochu mléka. Vyprávěl přitom o své práci a o nadcházejících schůzkách s královnou na zámku Balmoral. Bylo hezké sledovat, jak jsou ti dva sehraní. Správný tým. Ale při pohledu na ně Dianu zároveň zabořilo u srdce.

Už zase byla nadbytečná. Měla být u svých kamarádek v Londýně a nerušit dovolenou téhle čerstvé rodině jako páté kolo u vozu... Sice jí Jane výslovně řekla, že se ona i Robert na její společnost těší, ale nejspíš jen chtěla být milá a cítila se své malé sestře zavázána.

Diana vyhlédla ven na širé pole, které leželo za chatou. V noci byla opravdová zima a první ranní paprsky slunce se teď vynořovaly z mystické mlhy, rozprostírající se nad krajinou.

„Včera v poledne přijel na zámek Balmoral princ z Walesu,“ slyšela říkat Roberta. „Královna matka byla štěstím celá bez sebe.“

Diana na něj pohlédla. Nepřeslechla se? „On je tu?“

„No ano. Jako každý rok na konci léta je zde celá královská rodina,“ vysvětlil Robert.

„To je hezké,“ řekla Diana, pohlédla na šálek čaje ve svých rukou a nemohla odolat pokušení zeptat se: „Víš, že... že jsme tady?“ A přitom myslela: Víš, že *já* jsem tady?

„Slyšel jsem, jak se mu královna matka zmínila, že s mou ženou a její mladší sestrou Dianou pobýváme na chatě v Balmoralu.“

To pro něj byla skvělá příležitost, aby se konečně ozval. Diana se napila černého čaje. Chutnal hořce.

Přitom pozorovala mraky, jak se pomalu sunou po nebi jako naplavené předměty v řece. Kéž by její myšlenky na Charlese také odpluly – navždy. Pak by byla volná, mohla by se vesele vrátit do Londýna a vyjít si s Jamesem Gibbeyem, který se o ni upřímně zájmal.

Vtom zazvonil telefon.

Diana náhle ožila. Narovнала se.

Robert šel telefon zvednout. Jeho hlas byl potichu slyšet otevřenými dveřmi na terasu. „Samozřejmě, Vaše královská Výsosti. Chvilku prosím počkejte. Zavolám ji.“

Kroky.

Pak Robert, který řekl: „Diano, pro tebe. Je to princ z Walesu.“

Diana pohlédla na Roberta, potom na Jane. Pak rychle vyskočila a spěchala dovnitř, zastavila se, aby vůbec mohla popadnout

dech, ještě jednou se nadechla, vzala si sluchátko a řekla: „Vaše královská Výsosti.“

„Diano,“ pravil ten vlídný, hluboký a šarmantní hlas, který by poznala mezi stovkami dalších. Podlomila se jí kolena. „Je moc milé vás slyšet.“

Zeptal se jí, jestli by s ním nechtěla strávit víkend na zámku. Diana souhlasila, samozřejmě, že souhlasila. Na výlety, které plánovaly podniknout s Jane, rázem zapomněla.

Ještě ten den Dianu vyzvedl elegantní Land Rover a zavezl ji na zámek královské rodiny. Sotva položila sluchátko po hovoru s princem, zavolala Diana své sestře Sarah, kterou Charles také jednou pozval na zámek Balmoral, ještě než zpackala jejich vztah kvůli rozhovoru s bulvárními reportéry.

„Ach, sestřičko. To se na něco připrav,“ varovala ji Sarah.

„Není to báječné? Nemáš z toho radost?“

„Ale jo. Jenže víkend na Balmoralu je ryzí očištec. Nikde nebere královská rodina protokol tak vážně jako tam. Můžeš udělat všechno jenom špatně. Doufám, že sis zabalila večerní šaty, jinak nemáš dobré vyhlídky.“

Diana si s sebou vzala hezké růžové šaty s vycpávkami, jejichž sukně se jí při každém kroku ladně pohupovala okolo kolen. Ty by měly být vhodné, nebo ne?

„A pak taky princezna Anna...“ povzdechla si Sarah.

„Co je s ní?“

„Jak bych to řekla? Kdybys byla kuň, pak by na tebe možná byla milá.“

„Nebude to přece tak hrozné...“

„Že ne? Věř mi, proberou tě od hlavy až k patě.“

„Ale proč by to dělali?“

Sarah se zasmála, jako by Diana byla malá naivní holka. „Ach, Diano. Ty to vážně nevíš? Chtějí zjistit, jestli bys byla vhodnou manželkou pro budoucího následníka trůnu.“

Diana měla ruce vlhké rozčilením. Stáhla okénko Land Roveru, třeba ji uklidní čerstvý vzduch. Projížděli lesem, který se po chvíli

prosvěttil, a najednou se objevil zámek v celé své kráse. Bylo to pohádkové stavení ozdobené věžemi a štíty. Po šedých zdech šplhalo psí víno. Ve slunci, které se už klonilo k obzoru, se blyštlo nespočet oken. Do vozu pronikla vůně čerstvě posečeného trávníku.

Komorník ji mile přivítal. „Přicházíte právě včas. Její Veličenstvo se právě s královskou rodinou vrátilo ze šoulačky¹.“

Diana si oddechla, když uviděla před vchodovými dveřmi z masivního dřeva známý obličej. Patřil její babičce lady Fermoyové, která byla dvorní dámou královny matky.

„Ahoj babičko,“ pozdravila ji Diana. Byla by ji ráda objala, ale její povýšený výraz ji od toho odradil. I to, že ji Diana políbila na tvář, podle všeho spíše strpěla, než že by ji to potěšilo.

Bez otálení šla k věci. „Přimluvila jsem se za tebe u královny matky. Zdůraznila jsem, že nejsi po Frances, která střídá milence jako ponožky, ale máš v sobě loajalitu a sílu po otci.“

Diana naklonila hlavu a usmála se na ni, jako by chtěla vyjádřit, že teď právě není ta správná chvíle mluvit špatně o její matce. Nehledě na to, že ji to bolelo.

S kamenným výrazem si Dianina babička prohlížela její rozepnutou pláštěnku, tlustý svetr, manšestrové kalhoty a robustní turistické boty. „Protokol v Balmoralu zakazuje ženám kalhoty.“

„Sarah myslela, že královská rodina bude hodně času trávit v mokřadech,“ ospravedlnila Diana svou volbu oblečení. „Tak jsem si řekla, že se radši dobře vybavím.“

„Teď už je asi pozdě na to, aby ses převlékla. Tvůj příjezd byl již ohlášen,“ odvětila babička a důtklivě na Dianu pohlédla. „Doufám, že je ti jasné, jak je tento víkend pro tebe důležitý.“

„Je to přeci jen krátká návštěva.“

„Je to poslední šance tvého života,“ odvětila babička, obrátila se a vešla dovnitř.

Vstoupit do zámku bylo jako cestovat časem do minulosti. Tmavé dřevěné obložení stěn jako by pohlcovalo všechno světlo. Ačkoliv bylo venku jasno, uvnitř svítily všechny lustry. Na Dianu prázdnýma očima zírala řada vycpaných jeleních hlav.

„Sluha ti odnese zavazadla na pokoj, hospodyně je vybalí,“ pokračovala babička, která už byla na druhém konci haly. Diana si za ní pospíšila.

„Byl ti přiřazen pokoj v zadní části zámku. Princ z Walesu si myslí, že to je dobrý nápad kvůli možnému zájmu tisku. Nezapo-
meň, budeš mluvit, jen když tě k tomu Její Výsost vyzve,“ připomněla Dianě. „A také se zvedneš z místa, teprve když ona vstane ze židle a tím prohlásí odpolední čaj za ukončený. Ani o vteřinu dříve. Rozumíš?“

Diana přikývla. „Rozumím.“

Doma se nikdo o formálnosti zvláště nezajímal. Diana a její mladší bratr Charles si privilegované postavení své rodiny uvědomili teprve ve chvíli, kdy její otec zdědil titul osmého hraběte s 5 000 hektarů velkou usedlostí Althorp House. Kdo je také měl naučit dvornímu protokolu? Svou matku viděli nanejvýš o víkendech a otec raději přenechal jejich výchovu neustále se střídajícím chůvám.

Byl slyšet veselý hovor, skoro jako někde v londýnské čajovně. Sluha otevřel křídlové dveře a Diana náhle stanula před královskou rodinou. V hlavě měla prázdno. Kdyby sluha nahlas neohlásil její jméno, ona sama by ho neřekla. Cítila se, jako by ji někdo strčil na divadelní pódium a čekal od ní, aby odrecitovala nějaký text – ale ona nevěděla jaký. Její publikum ji sledovalo s očekáváním. Byla tam Její Výsost královna Alžběta. Královna matka. Princ choť. Princezna Anna. A kdo byli všichni ti ostatní? K tomu ze všech koutů bezduché pohledy vycpaných zvířat.

V Dianině představě královna v elegantním kostýmu míchala čaj s trochou kandovaného cukru a princezna Anna na sobě měla překrásné dlouhé šaty, které taktně zakrývaly tvar přesýpacích hodin jejího těla. Ale všichni bez výjimky kromě královny matky měli ležerní jezdecké oblečení z hrubého tvídu. Dokonce i Její Výsost. Charlesova o dva roky mladší sestra se houpala v křesle, červené tváře ošlehané větrem, a vypadala, jako by se chystala dát si šlofika. Okolo královniných nohou pobíhali a ňafali tři psi plemene

corgie. Kromě vůně čaje a okurkových sendvičů tu byla cítit hlína, mech a koně. Neříkal sluha u vchodu, že se královská rodina právě vrátila ze šoulačky?

„Vaše Výsosti,“ řekla a naštěstí jí něco napovědělo, aby se hluboce a uctivě uklonila.

Charles se na ni povzbudivě pousmál a ona mu úsměv nesměle oplátila. Copak nevěděl, jak moc ji vyvádí z míry, když se na ni takhle dívá?

Někdo si odkašlal. Diana se rozpomněla, že nejsou sami. Aniž by přemýšlela nad tím, co dělá, a protože se nemohla odtrhnout od jeho pohledu, před Charlesem poklekla.

„Špatně,“ okomentovala to princezna Margaret, královnina sestra. Ve dvorním protokolu se vyznala skvěle a stejně tak elegantně a přirozeně seděla v křesle. „Další pokus.“

„Promiňte,“ zakoktala Diana.

Místnost působila tísnivě. Všechno, čalouněný nábytek, závěsy, dokonce i koberce, pokrýval skotský vzor. A všude stály mohutné svícny, jako by v zámku ještě nebyla zavedena elektřina.

Váhala asi příliš dlouho, protože princezna Margaret si dramaticky povzdechla a protáhla se v křesle, až se rozezněly kostky ledu v její whisky. „No dobře, trochu vám pomůžeme, chtěla bych si totiž před večerí ještě chvilku odpočinout. Především se ukloníte před Její Výsostí, královnou, to by mělo být jasné, pak před královnou matkou a teprve potom před tímto mladým pánem.“ Ukázala sklenkou na Charlese.

Diana udělala, co se po ní chtělo. Kdyby se před ní objevila díra do země, ochotně by do ní skočila a už by nikdy nevylezla.

„Jak milé, mít na zámku dalšího hosta,“ radostně prohlásila královna. Navzdory jezdeckému oblečení vypadala skutečně impozantně. Hnědé vlasy měla spořádaně učesané a rty zvýrazněné decentní rtěnkou, která jí nic neubírala na přirozenosti. Měla v sobě něco mateřského, zároveň ale působila jako cenný muzejní exponát, na který se nesmí sahat. Její pohled byl přátelský, ale také ostražitý. „Počítali jsme s tím?“ Otázka mířila na jejího manžela prince

Philipa, vévodu z Edinburghu, který se nenuceně opíral o parapet a zjevně právě klábosil s několika hosty.

„O ničem jsem nevěděl,“ odpověděl.

„Bylo to také spíš spontánní rozhodnutí,“ řekl princ Charles. „Myslel jsem, že vás to potěší.“ V jeho slovech bylo skryté poselství, to ani Diana nemohla přeslechnout.

„Už nezbyla žádná kandidátka ve tvém věku?“ zašeptala princezna Anna svému bratrovi, ale Diana ji i přesto slyšela.

„A jakou máme radost,“ odvětila královna. Diana nedokázala rozluštit, jestli ta slova myslí vážně. „Tak se přece posaďte, prosím.“

Posaďte. Ale kam? Diana se jen stěží mohla vtěsnat na pohovku vedle královny. Jediné křeslo, které bylo ještě volné, stálo stranou.

Diana k němu cílevědomě zamířila, když vtom ji princezna Margaret zadržela. „To bych nedělala. To byla židle královny Viktorie. Nikdo ji nesmí používat.“

„Promiňte,“ omluvila se už podruhé Diana. Pomalu jí začínalo být jasné, co měla Sarah na mysli... U královské rodiny se jednoduché odpolední popíjení čaje podobalo chůzi po minovém poli.

Charles se zvedl ze svého křesla. „Tady prosím, posaďte se na mé místo.“

Diana mu s úsměvem poděkovala a sedla si. Nejraději by se za něj schovala jako malé dítě.

„Spencerová,“ zopakovala královna její jméno a stále se přitom záhadně usmívala. Ten úsměv se trochu podobal úsměvu sfingy. „Takže vy jste dcera Johnnieho Spencera?“

„Ano,“ řekla Diana, usmála se a s úlevou přivítala vděčné téma.

„Její otec sloužil jako komorník krále Jiřího VI., mého muže, a po jeho smrti královny, mé dcery,“ vyprávěla královna matka. „Moc jsem si ho vážila.“

„Pokud si dobře vzpomínám, už jsme se jednou viděly, když jste se svou rodinou ještě pobývali v domě pro hosty na usedlosti v Sandinghamu,“ řekla královna.

„Ano, občas jsme se potkali během procházek po usedlosti. Někdy jsme si také hráli s vašimi dětmi u vás na venkovském sídle.“

Ale pak můj dědeček zemřel, otec zdědil jeho titul a my jsme se nastěhovali na usedlost v Althorpu. Mezitím se už obě mé sestry vdaly a já se odstěhovala do Londýna.“

„A čím tam vyplňujete svůj čas?“ vyzvídal princ Philip.

„Pracuji jako učitelka ve školce.“

„Jak pěkné! Vystudovala jste to?“ zeptala se královna.

„Ne, ale děti miluji nade vše. V budoucnu si přeji sama mít velkou rodinu. A kromě toho se starám o domácnost své sestry.“

„Sarah?“ zeptal se Charles. „Platí dobře?“

„Libru za hodinu.“

„Je to hodně?“ zeptala se princezna Margaret.

„Ne.“ Diana se musela pousmát. „Je to dokonce čisté vykořisťování.“

„Proč to tedy děláte?“ otázala se tentokrát princezna Anna. Bylo to jako křížový výslech.

Diana pokrčila rameny. „Nevadí mi to. Ráda pomáhám v domácnosti. Uklidňuje mě, když je vše hezky uklizeno.“

„Až moc dobře si pamatuji, kdy jsem vás viděla naposledy,“ vzala si slovo opět královna matka. „Bylo to na svatbě vaší sestry Jane. V těch růžových šatech jste vypadala půvabně.“

„Očividně od té doby změnila vkus,“ řekla princezna Margaret a upila ze své whisky.

„Slyšela jsem, že jsou tu krásná výletní místa, a chtěla jsem být připravená,“ omluvila se Diana za své oblečení a cítila, jak jí rudnou tváře.

„Dítě přírody! Jak potěšující!“ zvolala královna. „To nás hned ráno můžete doprovodit na šoulačku, posledně jsme bohužel nebyli moc úspěšní. Byla by to vynikající příležitost, jak se lépe poznat.“

„To by bylo hezké,“ odpověděla Diana se smělým úsměvem.

„Všechno ostatní probereme dnes u večeře.“ Královna se zvedla. Tím bylo odpolední popíjení čaje oficiálně ukončeno.

Diana bezradně přihlížela, jak se všichni přítomní vracejí ke svým dřívějším rozhovorům a jeden po druhém opouštějí místnost. Vypadalo to, jako by na ni úplně zapomněli. „Už je také

pomalu čas na pořádné barbecue,“ slyšela ještě říkat prince Philipa.

Jediný, kdo zůstal, byl Charles. Vypadal, že se každou chvíli chystá stáhnout zpátky do své šnečí ulity. Úsměv, kterým ji obdařoval, byl váhavý a nešel od srdce. I přesto Dianu trochu potěšil. Nevěděla, co by měla říct, a zdálo se, že princ je na tom stejně.

„Uvidíme se u večere,“ řekl nakonec.

Bez dalšího slova odešel a nechal Dianu samotnou.